

Родољубива поезија – Невена Милосављевић

ОДИСЕЈА

Путеви спаса, мноштва су врлети,
Где кости остављају браћа чизмаши,
Погледа упртог у разјарено небо,
Где облаци црвени, кораци су наши.

У колони где боси не стижу далеко,
Из црних им прстију истекао гној,
У усахле им очи под смрзнуте веће
Селе се ветрови и згаслих звезда рој.

Лешеве посвуда, од коњица гробља,
Без раке и крста, опела последњег,
Румене им крви реке у увирању,
Ушћа им брегови, а гробнице снег.

Чека ли ме стара мати крај огњишта?
Док коса јој мирише на чађ и пепео,
У рукама држи задњи комад хлеба,
Не куша га, брине, јесам ли ја јео.

Кад би знала за постељу од пртине,
За обед што је саздан од шаке пахуља,
Кад би само знала за људске звери,
Како је крволочна та планинска руља.

Покаже бунар, ал' нам не да кофу,
Па нам дадне кофу, а она нема уже,

Па нам очи пуне, али уста жедна,
Та руља бедна, зар ђаволу служише!?

У рекама мрзлим многи се подавише,
Коњи и волови ко брвна плутаху,
А они им с тела мокру кожу одраше,
Док вирови голе низ воду их гутаху.

Мало је папира да мајци све кажем,
Мало је грлу за речи снаге остало,
Мало је и вечност отети времену,
За несрећу нашу и песма је мало.

Плави се Јадран у луци Валона,
Кршеви за видик с таласима залазе,
Нема нас више у снежним сметовима,
Само смрзле кости вукови сад налазе.

Мати моја већ седа крај огњишта,
Крши болна мршаве и пегаве прсте,
Само каткад уздах с усана јој клизне,
Кад ветар и снег силно се укрсте.

Негде на том Острву, у пар речи,
Уз по коју сузу и смирајног смеја,
Написах јој горку војничку судбину:
— Крвава и снежна беше Одисеја!

*(Посвећено нашим прецима који су осетили
страшну албанску Голготу)*

Песма написана 11. новембра 2018.

„КАД СЛУЧАЈНО МИНЕШ...”

Тамо где је срце распето и свето,
Где су бедеми чемпреси са Хиландара,
А на капели Воила фреске мозаиком слика,
Надомак Солуна, међу спомењем Зејтинлика,
Још мермером одзвањају кораци чувара.

Оно што је од Бога на дар даровано,
Што се сећањем и шајкачом чува,
На бранику историје, на темељу вере,
Небеско је царство за баника зацаровано,
Ако се на њега светим лествама узверу.

За нашу слободу гинули су преци,
За сећање на њих Ђорђе одвек живи,
Сети се, барем, ти не мораш да гинеш,
Ако међу плочама свога претка нађеш
„Незнани туђинче, кад случајно минеш...”

МОЛИТВА И ЗАХВАЛНОСТ КОСА

Благодарим, Господе,
на овом грумену земље,
што вечни је белег народа нашег,
окован заветом пред скрнављене фреске,
што усуд је и дар гладним молбеницима,
сок и плод узреле брескве!

Само Ти, Господе, знаш,
како безверју вратити крста,
како уроке страшне скида длето,
ко дуборезом у тисово дрво,
ко у Грачаници причешће свето.

И кад сам вечита Дреница, у равници брег,
узглавље Ситници и Беломе Дриму,
и кад сам очајем сапет,
Ти, Господе, даш ми утешење,
срцу грубом, гордељивом
спереш сагрешење.

Кад народ мој тражио је спас
у перју мртвог коса,
кад гаташе у плећку и гледаше у звезде,
Ти, Господе, ни тад ниси дао
да се у косове крошње орлови угнезде.

И надасве, ми чест и уздарје имамо,
да и овог Господњег лета, на том грумену
имамо метох и са чистом водом бунаре,
храстове шуме и родне баште,
славске иконе и записе старе!

ПИСМО ПИЛОТА

Бесане олује и кише од комета,
Шта бих ти више рекао о тој ноћи,
Рањени је орао на ивици света,
Летети небом више неће моћи.

А некад тамо злаћано му крило,
Секло је облаке као кришке хлеба,
Сада на том месту где је оно било,
Пришивени орден патрљак је неба.

Очи, те очи, ни сунца више не виде,
Пустуња у зенама, пресушиле сузе,
И речи мога гласа потајно се стиде,
— Што и њега у скут, Боже, Ти не узе?

Неке друге птице умиру певајући,
А песмом својом и смрт саму гану,
Орлови умиру немо и сневајући,
У самртну чашу још горчине кану.

Кишне од комета и бесане ноћи,
Шта бих ти више и могао рећи,
Затвори прозор, ја ти нећу доћи,
Низ моје ће крило заборав потећи.

*Песма посвећена пилоту Миленку Павловићу
и свим пилотима који су дали живот у
одбрани своје земље. Слава им и хвала!*

МОЈА ЗЕМЉА

Моја је земља пчела златокрила
И кошница медом опточена,
Моја земља су орлова крила,
И око руке бројаница,
Црквена књига и словарица

Моја је земља равница,
И река што сече кукурузишта,
Моја земља су поља сунцокрета,
У њој је мноштво биља и изобиља
И сем сунца јој не треба ништа

Моја земља су брдине
И густе храстови забрани,
Моја су земља питоми пашњаци
И на њима дивљи коњи врани,
По свем биљу разиграни

Моја је земља поток у гају
И на њем млин и воденица,
Моја је земља планина Шара
И манастир Студеница,
Моја су земља Ситница и Дреница

Моја је земља море гробаља,
Крстаче војвода и хумке хајдука,
Споменице где војсци вечна је стража,
Моја су земља копљаници и брањеници,
Степа и Путник, Мишић и Дража

Моја је земља милешевска фреска,
Божурски вртови на Газиместану,
Моја је крв лазаревска,
А ћуд тврда, одвећ моравска,
Моја је вера светосавска

Моја земља су славни преци,
Чобани, млинари и виноградарци,
Градитељи, неимари и камењарци,
Моја су земља кола и прела,
Ракија, јелек и опанци

Моја је земља мапа стара,
Моравац Крстопоље и Кавала,
Моја земља су и зидине Хиландара,
Мој је Охрид и јадрански хрид,
Сва ми је историја наслеђе владара

Моја је земља још поносита,
На њеним се њивама још шеница сеје,
Моја је земља још пркосита,
Иако су јој борбе за музеје,
Њена су крила још у завојима.

НЕБЕСКИ ПУК

(65. моторизованом пуку)

Голобрада војска, судбе пометника
у међаву маршира, а зна јој судишће,
тек спознава дерт, јуначки га носи,
уснувши слободу каткад међу лишћем.

Храброст је орден добијен на рођењу,
„Братство исковано у борби и крви“
— бој бију, за исход никада не питају,
нити који ће им Душко погинути први.

Свака им је смрт још једно обећање
и тешко бремене крвног осветника,
Зловрх, зло му име, зла судбина!
Колико под њиме изгибе војника.

Митровдана — зворнички устанак,
преврат душманину, у прса равно,
преци у гробовима тад ускликнуше:
— Кад гинете, онда гините славно!

Прође отад много невеселих лета,
теку Дрина и Жепа испод истих скута,
сви пали јунаци на једном су месту,
само Дражену, заувек, душа ће да лута.

О ПЕСНИКИЊИ

Невена Милосављевић је рођена 13. априла 1990. године у Новом Пазару. Дипломирала на Филозофском факултету у Косовској Митровици на катедри за Српску књижевност и језик.

Сарадник је у издавачкој кући „АС оглас“, као лектор и рецензент присутна је на око шездесет књига. Пише поезију, прозу, есеје и критичке осврте, добитник је више међународних награда за поезију, своје песме је објављивала у многим часописима и зборницима (*Др Филстуд, Суштина поетике, Бдење, Сизиф, Књижевне новине, Неказано...*).

Објавила је збирку песама „Источник“ (2020).

Невена је и мајка двоје деце. Живи у Звечану на Космету.